Teismo praktikos rinkinys

TEISINGUMO TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2017 m. kovo 2 d.[1]

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Aplinka — Direktyva 2009/28/EB — 2 straipsnio antros pastraipos a punktas — Atsinaujinančių išteklių energija — Hidroenergija — Sąvoka — Energija, pagaminta mažoje hidroelektrinėje, esančioje kitos gamyklos gamybinių nuotekų išleidimo vietoje“

Byloje C-4/16

dėl *Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział Cywilny* (Varšuvos apeliacinis teismas, civilinių bylų skyrius, Lenkija) 2015 m. spalio 1 d. nutartimi, kurią Teisingumo Teismas gavo 2016 m. sausio 4 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

J. D.

prieš

Prezes Urzędu Regulacji Energetyki

TEISINGUMO TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas M. Ilešič, teisėjai A. Prechal, A. Rosas, C. Toader ir E. Jarašiūnas (pranešėjas),

generalinis advokatas M. Campos Sánchez-Bordona,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— J. D., atstovaujamos *radca prawny* T. Gałecki,

— Lenkijos vyriausybės, atstovaujamos B. Majczyna,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos G. Palmieri, padedamos *avvocato dello Stato* P. Garofoli,

— Europos Komisijos, atstovaujamos K. Talabér-Ritz ir K. Herrmann,

susipažinęs su 2016 m. lapkričio 15 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

1 — Proceso kalba: lenkų.

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/28/EB dėl skatinimo naudoti atsinaujinančių išteklių energiją, iš dalies keičiančios bei vėliau panaikinančios direktyvas 2001/77/EB ir 2003/30/EB (OL L 140, 2009, p. 16), 2 straipsnio antros pastraipos a punkto išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant J. D. ir *Prezes Urzędu Regulacji Energetyki* (Energetikos reguliavimo tarnybos vadovas, Lenkija) ginčą dėl pastarojo atsisakymo pratęsti J. D. koncesiją, susijusią su elektros energijos gamyba mažoje hidroelektrinėje, esančioje kitos gamyklos gamybinių nuotekų išleidimo vietoje.

Teisinis pagrindas

Sąjungos teisė

Direktyva 2009/28

3 Direktyvos 2009/28 1 ir 30 konstatuojamosiose dalyse numatyta:

„(1) Energijos vartojimo Europoje valdymas ir didesnis atsinaujinančių išteklių energijos naudojimas bei energijos taupymas ir didesnis energijos vartojimo efektyvumas yra vienos iš svarbių priemonių, reikalingų sumažinti išmetamųjų šiltnamio efektą sukeliančių dujų kiekį <…> Tiems veiksniams taip pat tenka svarbus vaidmuo skatinant energijos tiekimo saugumą, technologijų plėtrą, naujoves ir užtikrinant užimtumo bei regioninės plėtros galimybes, ypač kaimo ir atskirtose vietovėse <…>

<…>

(30) Šios direktyvos tikslais apskaičiuojant hidroenergijos ir vėjo energijos dalį, klimato pokyčių sukeltos pasekmės turėtų būti sušvelnintos panaudojant normalizavimo taisyklę. Be to, elektros energija, pagaminta hidroakumuliaciniais įrenginiais, kuriems naudojamas prieš tai į aukštutinį baseiną pakeltas vanduo, neturėtų būti laikoma elektros energija, pagaminta iš atsinaujinančių energijos išteklių.“

4 Šios direktyvos 1 straipsnyje, kuriame apibrėžiami jos dalykas ir taikymo sritis, nustatyta:

„Šioje direktyvoje nustatoma bendra skatinimo naudoti atsinaujinančių išteklių energiją sistema. Joje nustatomi privalomi nacionaliniai planiniai rodikliai, kuriais apibrėžiama, kokią bendro galutinio energijos suvartojimo dalį turi sudaryti atsinaujinančių išteklių energija <…>“

5 Minėtos direktyvos 2 straipsnyje, kuriame pateikiamos sąvokų apibrėžtys, numatyta:

„Šioje direktyvoje taikomos [2003 m. birželio 26 d. Europos Parlamento ir Tarybos] direktyvoje 2003/54/EB [dėl elektros energijos vidaus rinkos bendrųjų taisyklių, panaikinančioje Direktyvą 96/92/EB (OL L 176, 2003, p. 37; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 12 sk., 2 t., p. 211)], pateiktos sąvokų apibrėžtys.

Taip pat taikomos tokios sąvokų apibrėžtys:

a) „atsinaujinančių išteklių energija“ – atsinaujinančių neiškastinių išteklių energija, būtent, vėjo, saulės energija, aeroterminiai, geoterminiai, hidroterminiai ištekliai ir vandenynų energija, hidroenergija, biomasė, sąvartynų dujos, nuotekų perdirbimo įrenginių dujos ir biologinės dujos;

<…>“

6 Direktyvos 2009/28 3 straipsnis pavadintas „Atsinaujinančių išteklių energijos naudojimo privalomi bendrieji nacionaliniai planiniai rodikliai ir priemonės“. Pagal šio straipsnio 1 dalį kiekviena valstybė narė užtikrina, kad bendro galutinio energijos suvartojimo dalis, kurią sudaro atsinaujinančių išteklių energija, apskaičiuota pagal šios direktyvos 5–11 straipsnius, 2020 m. pasiektų bent bendrą jos nacionalinį planinį rodiklį, nurodytą minėtos direktyvos I priedo A dalies trečiajame stulpelyje.

7 Tos pačios direktyvos 5 straipsnyje „Atsinaujinančių išteklių energijos dalies apskaičiavimas“ nustatyta:

„1. Bendras galutinis atsinaujinančių išteklių energijos suvartojimas kiekvienoje valstybėje narėje apskaičiuojamas sudedant šiuos rodiklius:

a) bendro galutinio elektros energijos iš atsinaujinančių energijos išteklių suvartojimo;

<…>

3. 1 dalies a punkto tikslais bendras galutinis elektros energijos iš atsinaujinančių energijos išteklių suvartojimas apskaičiuojamas kaip valstybėje narėje iš atsinaujinančių energijos išteklių pagamintos elektros energijos kiekis (neįskaitant elektros energijos, pagaminamos hidroakumuliaciniais įrenginiais, kuriems naudojamas prieš tai į aukštutinį baseiną pakeltas vanduo).

<…>

Iš hidroenergijos ir vėjo energijos pagaminta elektros energija skaičiuojama pagal II priede nustatytas normalizavimo taisykles.

<…>

7. Apskaičiuojant santykinę atsinaujinančių išteklių energijos dalį taikoma 2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamente (EB) Nr. 1099/2008 dėl energetikos statistikos [(OL L 304, 2008, p. 1)] pateikta metodika ir apibrėžtys.

<…>“

8 Iš Direktyvos 2009/28 II priede nustatytos normalizavimo taisyklės, pagal kurią skaičiuojama naudojant hidroenergiją pagaminta elektros energija, matyti, kad normalizuotas elektros energijos kiekis, pagamintas visose valstybės narės hidroelektrinėse tam tikrais metais, nustatomas, be kita ko, atsižvelgiant į elektros energijos kiekį, faktiškai pagamintą visose atitinkamos valstybės narės hidroelektrinėse, neįskaitant elektros energijos kiekio, pagaminto hidroakumuliaciniuose įrenginiuose, naudojančiuose prieš tai į aukštutinį baseiną pakeltą vandenį.

Direktyva 2003/54

9 Direktyva 2003/54 buvo panaikinta 2009 m. liepos 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2009/72/EB dėl elektros energijos vidaus rinkos bendrųjų taisyklių, panaikinančia Direktyvą 2003/54 (OL L 211, 2009, p. 55). Direktyvos 2009/72 48 straipsnyje nurodyta, kad Direktyva 2003/54 panaikinama nuo 2011 m. kovo 3 d., o nuorodos į panaikintą direktyvą laikomos nuorodomis į Direktyvą 2009/72.

10 Direktyvos 2003/54 2 straipsnio 30 punkte „atsinaujinantys energijos šaltiniai [ištekliai]“ buvo apibrėžti kaip „atsinaujinantys neiškastiniai energijos šaltiniai [ištekliai] (vėjo, saulės energija, geoterminiai šaltiniai, jūros bangų, potvynių ir atoslūgių energija, vandens energija [hidroenergija], biomasė, šiukšlynų [sąvartynų] dujos, kanalizacijos atliekų perdirbimo įrenginių dujos ir biologinės dujos [biodujos])“. Tokia pati šios sąvokos apibrėžtis pateikiama Direktyvos 2009/72 2 straipsnio 30 punkte.

Reglamentas Nr. 1099/2008

11 Reglamento Nr. 1099/2008 B priede konkrečiai siekiama patikslinti kasmet renkamų energetikos statistinių duomenų apimtis. Kiek tai susiję su „Atsinaujinančia energija ir energija iš atliekų“, kaip matyti iš šio priedo 5.1.1 punkto, duomenys renkami apie „hidro (vandens) energiją, kuri apibrėžiama kaip:

„Potencinė ir kinetinė vandens energija, hidroelektrinėse paversta į elektrą. Turi būti įtraukiama hidroakumuliacija. <…>“

12 Minėtas B priedas, be kita ko, buvo pakeistas 2013 m. vasario 13 d. Komisijos reglamentu Nr. 147/2013 (OL L 50, 2013, p. 1), bet hidroenergijos sąvokos apibrėžtis liko nepakeista.

Lenkijos teisė

13 1997 m. balandžio 10 d. *Ustawa prawo energetyczne* (*Dz. U.*, 1059 pozicija, 2012 m., toliau – Energetikos įstatymas) (redakcija, taikoma pagrindinės bylos aplinkybėms) 3 straipsnyje nustatyta:

„Šiame įstatyme vartojamos sąvokos:

<…>

20) atsinaujinantis energijos išteklius – išteklius, kai perdirbant naudojama vėjo, saulės, aeroterminė, geoterminė, hidroterminė, jūrų srovių, bangų, potvynių ir atoslūgių energija, upių vandens tėkmės energija, taip pat energija iš biomasės, biodujų, gaunamų iš atliekų sankaupų, ir iš biodujų, susidarančių surenkant ar valant nuotekas arba yrant susikaupusioms augalų bei gyvūnų liekanoms.

<…>“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

14 J. D. yra elektros energiją gaminanti įmonė. 2004 m. lapkričio 20 d.–2014 m. lapkričio 20 d. laikotarpiu jai buvo suteikta koncesija, suteikianti teisę gaminti elektros energiją iš atsinaujinančių išteklių dviejose mažose biodujų elektrinėse ir vienoje mažoje hidroelektrinėje, esančioje kitos gamyklos, kurios veikla nesusijusi su elektros energijos gamybos veikla, gamybinių nuotekų (pramoninių nuotekų) išleidimo vietoje.

15 2013 m. kovo 5 d. J. D. pateikė prašymą pratęsti šią koncesiją naujam laikotarpiui. 2013 m. lapkričio 6 d. sprendimu Energetikos reguliavimo tarnybos vadovas atmetė šį prašymą pratęsti, kiek jis buvo susijęs su maža hidroelektrine, motyvuodamas tuo, kad tik hidroelektrinės, gaminančios energiją naudojant jūros bangas, sroves, potvynius ir atoslūgius, taip pat krentantį upių vandenį, gali būti laikomos atsinaujinančių išteklių energijos gamybos įrenginiais.

16 J. D. šį sprendimą apskundė *Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów* (Varšuvos apygardos teismas – Konkurencijos ir vartotojų apsaugos teismas, Lenkija); 2014 m. lapkričio 5 d. sprendimu šis teismas tą skundą atmetė. Jo nuomone, iš Energetikos įstatymo 3 straipsnio 20 punkte pateikto atsinaujinančio energijos ištekliaus sąvokos apibrėžties matyti, kad hidroelektrinėje (kuri nėra hidroakumuliacinė elektrinė), esančioje kitos gamyklos gamybinių nuotekų išleidimo vietoje, pagaminta elektros energija negali būti pripažinta atsinaujinančių išteklių energija.

17 J. D. dėl minėto teismo sprendimo padavė apeliacinį skundą *Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział Cywilny* (Varšuvos apeliacinis teismas, civilinių bylų skyrius, Lenkija). Šiame teisme J. D. iš esmės tvirtina, kad nagrinėjamu atveju nesvarbu, kaip kita gamykla surenka vandenį, ir kad Energetikos įstatymo 3 straipsnio 20 punktas prieštarauja Direktyvos 2009/28 2 straipsnio antros pastraipos a punktui, siejamam su šios direktyvos 30 konstatuojamąja dalimi ir 5 straipsnio 3 dalimi, kiek jame nurodoma „upių vandens tėkmės energija“, o ne platesnė „hidroenergijos“ sąvoka, vartojama šioje direktyvoje.

18 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui kyla klausimas, ar hidroenergija, kaip atsinaujinančių išteklių energija, apima ir energiją, gaunamą naudojant gravitacinio pobūdžio vandens srautą dirbtiniuose vandentakiuose, kai, pirma, kita gamykla kaupia vandenį savo reikmėms, naudodama kitokią energiją, ir, antra, atitinkama hidroelektrinė nėra nei hidroakumuliacinė elektrinė, nei mišri hidroelektrinė. Jis konkrečiai nurodo, kad direktyvose 2009/28 ir 2003/54 neapibrėžta hidroenergijos sąvoka ir kad ginčijamo sprendimo priėmimo metu galiojusiose nacionalinės teisės nuostatose buvo nurodyta tik natūraliai krentančio upių vandens energija.

19 Tokiomis aplinkybėmis *Sąd Apelacyjny w Warszawie Wydział Cywilny* (Varšuvos apeliacinis teismas, civilinių bylų skyrius) nutarė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar [Direktyvos 2009/28] 2 straipsnio [antros pastraipos] a punkte, siejamame su šios direktyvos 5 straipsnio 3 dalimi ir 30 konstatuojamąja dalimi, pateiktą hidroenergijos iš atsinaujinančių išteklių sąvoką reikia aiškinti taip, kad ji apima tik energiją, kurią pagamino hidroelektrinės, naudojančios krentantį paviršinių vidaus vandens telkinių vandenį, įskaitant krentantį upių vandenį, ar ir energiją, pagamintą hidroelektrinėje (kuri nėra nei hidroakumuliacinė elektrinė. nei mišri hidroelektrinė), esančioje kitos gamyklos gamybinių nuotekų išleidimo vietoje?“

Dėl prejudicinio klausimo

20 Savo klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar Direktyvos 2009/28 2 straipsnio antros pastraipos a punkte pateikta „atsinaujinančių išteklių energijos“ sąvoka turi būti aiškinama taip, kad apima energiją, pagamintą mažos hidroelektrinės (kuri nėra nei hidroakumuliacinė elektrinė, nei mišri hidroelektrinė), esančios kitos gamyklos, rinkusios vandenį savo reikmėms, gamybinių nuotekų išleidimo vietoje.

21 Direktyvos 2009/28 2 straipsnio antros pastraipos a punkte nurodyta, kad „atsinaujinančių išteklių energijos“ sąvoka apima „atsinaujinančių neiškastinių išteklių energij[ą], būtent [be kita ko] <…> hidroenergij[ą] <…>“.

22 Nors iš šios sąvokos apibrėžties formuluotės matyti, kad elektros energija, pagaminta naudojant vandens jėgą, arba hidroenergija, yra atsinaujinančių išteklių energija, reikia konstatuoti, kad, nesant patikslinimų šiuo klausimu, vien ši formuluotė neleidžia nustatyti, ar hidroenergijos sąvoka, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2009/28 2 straipsnio antros pastraipos a punktą, apima tik elektros energiją, pagamintą naudojant hidroenergiją, gaunamą dėl natūralios vandens tėkmės, ar taip pat apima elektros energiją, pagamintą naudojant hidroenergiją, gaunamą dėl dirbtinės vandens tėkmės, ir, jei taip, kokiomis sąlygomis.

23 Pagal suformuotą Teisingumo Teismo jurisprudenciją tiek iš reikalavimo vienodai taikyti Sąjungos teisę, tiek iš lygybės principo matyti, kad tuo atveju, kai Sąjungos teisės nuostatoje nedaroma aiškios nuorodos į valstybių narių teisę, kuri leistų nustatyti jos prasmę ir taikymo sritį, ji visoje Sąjungoje paprastai turi būti aiškinama savarankiškai ir vienodai (2011 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Ziolkowski ir Szeja*, C-424/10 ir C-425/10, EU:C:2011:866, 32 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

24 Šiuo klausimu reikia konstatuoti, kad Direktyvoje 2009/28 nedaroma nuorodos į valstybių nacionalinę teisę dėl termino „hidroenergija“ reikšmės, t. y. kad jis reiškia atsinaujinančių išteklių energiją, kaip ji suprantama pagal šią direktyvą. Vadinasi, taikant šią direktyvą šis terminas turėtų būti laikomas savarankiška Sąjungos teisės sąvoka, kurią visose valstybėse narėse reikėtų aiškinti vienodai.

25 Šiuo atžvilgiu primintina, kad terminų, kurių apibrėžties nepateikiama Sąjungos teisėje, reikšmė ir apimtis turi būti nustatoma, be kita ko, atsižvelgiant į kontekstą, kuriam esant jie vartojami, ir teisės aktų, kurių dalis jie yra, tikslus (2011 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Ziolkowski ir Szeja*, C-424/10 ir C-425/10, EU:C:2011:866, 34 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

26 Kalbant apie kontekstą, kuriam esant vartojamas nagrinėjamas terminas, reikia pažymėti, kad nors Direktyvos 2009/28 2 straipsnio pirmoje pastraipoje konkrečiai nurodyta, jog šioje direktyvoje taikomos Direktyvoje 2003/54, dabar pakeistoje Direktyva 2009/72, pateiktos sąvokų apibrėžtys, o pastarojoje direktyvoje, t. y. jos 2 straipsnio 30 punkte, pateikiama atsinaujinančių išteklių energijos apibrėžtis, kuri iš esmės sutampa su Direktyvos 2009/28 2 straipsnio antros pastraipos a punkte pateikta apibrėžtimi, Direktyvoje 2009/72 nėra platesnio paaiškinimo, kaip turi būti suprantama hidroenergija iš atsinaujinančių išteklių.

27 Vis dėlto, pirma, Direktyvos 2009/28 5 straipsnio 7 dalyje numatyta, kad apskaičiuojant santykinę atsinaujinančių išteklių energijos dalį taikomos Reglamente Nr. 1099/2008 pateiktos apibrėžtys. Šio reglamento B priedo 5.1.1 punkte hidroenergija apibrėžiama kaip „[p]otencinė ir kinetinė vandens energija, hidroelektrinėse paversta į elektrą“, ir nurodoma, kad į šią apibrėžtį „turi būti įtraukiama hidroakumuliacija“.

28 Antra, iš Direktyvos 2009/28 5 straipsnio 1 dalies a punkto ir 3 dalies pirmos pastraipos matyti, kad apskaičiuojant bendrą galutinį atsinaujinančių išteklių energijos suvartojimą konkrečioje valstybėje narėje atsižvelgiama, kiek tai susiję su bendru galutiniu elektros energijos iš atsinaujinančių energijos išteklių suvartojimu, į „[toje] valstybėje narėje iš atsinaujinančių energijos išteklių pagamintos elektros energijos kiekį (neįskaitant elektros energijos, pagaminamos hidroakumuliaciniuose įrenginiuose, kuriems naudojamas prieš tai į aukštutinį baseiną pakeltas vanduo)“.

29 Panašiai šio 5 straipsnio 3 dalies trečioje pastraipoje patikslinta, kad naudojant hidroenergiją pagaminta elektros energija skaičiuojama pagal šios direktyvos II priede nustatytą normalizavimo taisyklę. Kaip matyti iš šios taisyklės, normalizuotas elektros energijos kiekis, pagamintas visose valstybės narės hidroelektrinėse tam tikrais metais, nustatomas neįskaitant elektros energijos kiekio, pagaminto hidroakumuliaciniuose įrenginiuose, naudojančiuose prieš tai į aukštutinį baseiną pakeltą vandenį.

30 Šiuo klausimu Direktyvos 2009/28 30 konstatuojamojoje dalyje taip pat nurodyta, kad elektros energija, pagaminta hidroakumuliaciniuose įrenginiuose, naudojančiuose prieš tai į aukštutinį baseiną pakeltą vandenį, neturėtų būti laikoma elektros energija, pagaminta iš atsinaujinančių energijos išteklių.

31 Kaip generalinis advokatas iš esmės pažymėjo savo išvados 36–38 punktuose, remiantis šia informacija darytina išvada, kad prie atsinaujinančių išteklių energijos, kaip ji suprantama pagal Direktyvos 2009/28 2 straipsnio antros pastraipos a punktą, priskirtina bet kokia hidroenergija, neatsižvelgiant į tai, ar ji gaunama naudojant natūralią, ar dirbtinę vandens tėkmę, išskyrus elektros energiją, pagamintą hidroakumuliaciniuose įrenginiuose, naudojančiuose prieš tai į aukštutinį baseiną pakeltą vandenį.

32 Tokį aiškinimą patvirtina Direktyvos 2009/28 tikslai. Iš tikrųjų iš šios direktyvos 1 straipsnio matyti, kad ja siekiama skatinti naudoti atsinaujinančių išteklių energiją, o kaip nurodyta jos 1 konstatuojamojoje dalyje, intensyvesnis atsinaujinančių išteklių energijos naudojimas yra viena iš svarbių priemonių, reikalingų sumažinti išmetamųjų šiltnamio efektą sukeliančių dujų kiekiui, be to, jam tenka svarbus vaidmuo skatinant energijos tiekimo saugumą, technologijų plėtrą, naujoves ir užtikrinant užimtumo bei regioninės plėtros galimybes. Siekiant šių tikslų šios direktyvos 3 straipsnio 1 dalyje numatyta, jog kiekviena valstybė narė užtikrina, kad bendro galutinio energijos suvartojimo dalis, kurią sudaro atsinaujinančių išteklių energija, 2020 m. pasiektų bent planinį rodiklį, priskirtą jai pagal šios direktyvos I priedo A dalį.

33 Jeigu hidroenergijos iš atsinaujinančių išteklių sąvoka, kaip ji suprantama pagal Direktyvą 2009/28, neapimtų elektros energijos, pagamintos naudojant hidroenergiją, gaunamą dėl dirbtinės vandens tėkmės, ir tik dėl tokios tėkmės pobūdžio, kaip iš esmės siūlo Lenkijos vyriausybė, tai ne tik neatitiktų Sąjungos teisės aktų leidėjo valios, kaip matyti iš to, kas išdėstyta šio sprendimo 26–31 punktuose, bet ir neleistų įgyvendinti minėtų tikslų.

34 Iš tikrųjų vien tai, kad elektros energija pagaminta naudojant hidroenergiją, gaunamą dėl dirbtinės vandens tėkmės, nereiškia, kad neprisidedama prie šio sprendimo 32 punkte nurodytų tikslų įgyvendinimo ir ypač prie išmetamo šiltnamio efektą sukeliančių dujų kiekio mažinimo.

35 Be to, dėl tokio bendro neįtraukimo, kaip pasiūlytasis šio sprendimo 33 punkte, atsižvelgiant į tai, kad jis atgrasytų nuo bet kokios elektros energijos gamybos naudojant hidroenergiją, gaunamą dėl dirbtinės vandens tėkmės, net jei šią dirbtinę vandens tėkmę lemia gamybos veikla, nesvarbu, kad vėliau dėl šios veiklos susidarančios nuotekos naudojamos elektros energijai gaminti, ir net jei tokia elektros energijos gamyba vykdoma nenaudojant hidroakumuliacijos įrenginio, galėtų sumažėti hidroenergijos kiekis, kuriam būtų galima taikyti atsinaujinančių išteklių energijos gamybos skatinimo priemones, kurių turi imtis valstybės narės pagal Direktyvą 2009/28, ir taip būtų pakenkta visapusiškam minėtų tikslų įgyvendinimui.

36 Vengiant bet kokios taisyklių nesilaikymo rizikos, vis dėlto svarbu, kad vykdoma veikla, lėmusia šią dirbtinę vandens tėkmę, būtų siekiama sukurti tokią tėkmę ne vien tam, kad paskui galėtų būti gaminama elektros energija. Taigi, be kita ko, „hidroenergijos iš atsinaujinančių energijos šaltinių“ sąvoka, kaip ji suprantama pagal Direktyvą 2009/28, neapimtų elektros energijos, pagamintos naudojant hidroenergiją, gaunamą dėl dirbtinės vandens tėkmės, sukurtos prieš tai pumpuojant siurbliais vandenį vien tam, kad vėliau būtų galima pagaminti šią elektros energiją.

37 Nagrinėjamu atveju iš nutarties dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad maža hidroelektrinė, kaip antai aptariama pagrindinėje byloje, nėra nei hidroakumuliacinė elektrinė, nei mišri hidroelektrinė, todėl nepatenka į sąvoką „hidroakumuliaciniai įrenginiai, naudojantys prieš tai [į aukštutinį baseiną] pakeltą vandenį“, kaip ji suprantama pagal Direktyvą 2009/28, ir kad, be to, jos naudojamą dirbtinai tekantį vandenį sudaro kitos gamyklos nuotekos, kurias ji surenka savo veiklos reikmėms, o tai vis dėlto turi patikrinti prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas.

38 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti taip, kad Direktyvos 2009/28 2 straipsnio antros pastraipos a punkte esanti „atsinaujinančių išteklių energijos“ sąvoka turi būti aiškinama kaip apimanti energiją, pagamintą mažos hidroelektrinės (kuri nėra nei hidroakumuliacinė elektrinė, nei mišri hidroelektrinė), esančios kitos gamyklos, surenkančios vandenį savo reikmėms, gamybinių nuotekų išleidimo vietoje.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

39 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (antroji kolegija) nusprendžia:

2009 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2009/28/EB dėl skatinimo naudoti atsinaujinančių išteklių energiją, iš dalies keičiančios bei vėliau panaikinančios direktyvas 2001/77/EB ir 2003/30/EB, 2 straipsnio antros pastraipos a punkte esanti „atsinaujinančių išteklių energijos“ sąvoka turi būti aiškinama kaip apimanti energiją, pagamintą mažos hidroelektrinės (kuri nėra nei hidroakumuliacinė elektrinė, nei mišri hidroelektrinė), esančios kitos gamyklos, surenkančios vandenį savo reikmėms, gamybinių nuotekų išleidimo vietoje.

Parašai.